

En les eleccions “primàries” PAS hi va haver una aclaparadora derrota del govern de Macri que aspirava a la reelecció. Les eleccions primàries són gairebé iguals a les eleccions nacionals. Tot i que en cada partit hi pot haver diverses llistes de candidats a tots els llocs, en aquest cas en tots els partits hi va haver una sola llista. És a dir que és previsible que a les eleccions nacionals d'octubre es repeteixin els resultats. A continuació, un extracte de les notes del Socialista d'Esquerra Socialista (part del Front d'Esquerra Unitat).

El govern va sortir àmpliament derrotat. Milions de persones van votar contra els acomiadaments, la recessió, el robatori salarial, el lliurament del país i l'enorme crisi social. Hi va haver un vot de càstig contra el govern del qual va beneficiar-se la fórmula peronista dels Fernández. La derrota electoral del govern va ser aclaparadora: 47,37% a 32,23%, amb 15 punts de diferència.

L'altre fet distintiu de les eleccions va ser que el *Frente de Izquierdas-Unidad*, amb la fórmula Del Caño-Del Pla, va treure un molt bon resultat tot i el gir electoral cap al peronisme. El desastre electoral de Macri posa en evidència la crisi política i econòmica que estava tapada per la campanya electoral.

L'aclaparadora derrota del govern de Macri provoca un terratrèmol polític perquè mostra que ja és irreversible el resultat, obrint-se un espai de quatre mesos amb un govern molt debilitat, rebutjat per milions de persones. El desastre es va fer evident el dia posterior amb la conferència de premsa de Macri-Pichetto tractant de “fugir cap endavant”. Amb rostres demacrats, tots dos van anunciar que “hem decidit donar la batalla”, “anem a revertir l'elecció” i, segons Pichetto, “això no s'acaba”. Com si res hagués passat. Mentre pretenien atribuir la pujada del dòlar i la inestabilitat financera al vot al peronisme, quan en realitat es va tractar d'una nova demostració de la dependència del país als interessos de les multinacionals i el capital financer internacional. Es tracta d'un nou ajustament al servei dels seus guanys i una altra brutal caiguda del salari.

Tot indica que la derrota electoral del govern és irreversible. El vot de càstig va ser tan contundent que de

cara les eleccions del 27 d'octubre és probable que es repeteixi la seva derrota i no hi hagi segona volta. Per guanyar en primera volta es necessita que la fórmula guanyadora tingui el 45% dels vots. Alberto Fernández ja va aconseguir el 47%. Aquesta és la base de la crisi política que té el règim patronal avui.

La declinació de Macri i de *Cambiamos* va al compàs de l'ajustament i la caiguda del nivell de vida del poble treballador. Cal recordar que *Cambiamos* havia arrasat en les eleccions legislatives de 2017 a la Província de Buenos Aires derrotant la llista peronista encapçalada per la mateixa Cristina Kirchner. Engrandit amb aquest resultat, Macri es va llançar a la reforma de jubilacions recomanada per l'FMI, que va provocar un rebuig de masses al desembre d'aquest mateix any. Milers de persones es van mobilitzar davant del Congrés. Va ser un abans i un després. El pacte amb l'FMI, a mitjans de 2018, el va acabar

d'enfonsar. Un avançament de la seva caiguda van ser els resultats de les eleccions provincials avançades d'aquest any.

Una àmplia franja de treballadors i sectors populars que havien votat a Macri en rebuig als dotze anys de kirchnerisme van trencar amb el nou frau polític que va significar *Cambiamos*. Això no té retorn. Ni els enquestadors van aconseguir registrar la magnitud de l'odi popular cap a Macri i el seu govern.

El vot de càstig el va capitalitzar la fórmula peronista dels Fernández.

La fórmula d'Alberto i Cristina va aconseguir capitalitzar aclaparadorament el vot de càstig cap al macrisme. Alberto Fernández va rebre més de 10 milions de vots. Cap enquestador havia anticipat tal diferència, ni els que treballaven pel *Frente de Todos*. D'aquesta manera es va enfortir la

tendència que ja marcaven les eleccions provincials. El *vot bronca* marcava un retorn dels sectors populars al peronisme. Molts treballadors i joves van votar la fórmula dels Fernández sabent que no és segur un canvi de fons en les seves vides. Però va ser més important l'odi a Macri i al seu ajust brutal. Va prevaldre el “*cal acabar amb Macri*”, “*no s'aguanta un altre govern de Macri*”.

El peronisme kirchnerista va saber aprofitar electoralment aquesta bronca. Per això va haver de canviar la seva política electoral, muntar una altra aliança amb Alberto Fernández de candidat a president, el qual havia estat durant anys un crític de Cristina. I van acabar pactant amb Sergio Massa i gran part del *Frente Renovador*, el *Movimiento Evita* i la majoria de la burocràcia sindical. I centralment van teixir una aliança amb els governadors, els mateixos que van aplicar l'ajust macrista a les províncies. A més, van sumar sectors de l'ala caiguda de la centreesquerra com Pi Solanes, Victoria Donda i Víctor De Gennaro.

Ni aquesta aliança ni el gairebé segur proper govern dels Fernández vol dir que el peronisme hagi superat la seva crisi històrica. Però sí que significa una recomposició conjuntural important. Milions de persones van tornar a votar el peronisme com a vot bronca però també amb certa lleu esperança de que estaran “millor” que amb Macri, reflectint que encara no s'ha produït una ruptura final amb l'equivocada creença que dirigents polítics patronals puguin “solucionar” la pobresa i la decadència social de les masses. Aquesta és encara l'herència del vell peronisme de les “conquestes socials” del 45, que no tornaran. No van tornar durant els dotze anys de kirchnerisme i menys ho faran ara. Ja Alberto Fernández va dir que renegociarà amb l'FMI, que seguiran pagant el deute, és a dir, que seguiran governant pels de dalt i aliats amb la burocràcia sindical. Els treballadors i sectors populars es veuran una altra vegada enfrontats a un govern peronista.

Per això és equivocada qualsevol possible interpretació, des de sectors d'esquerra, de que s'obre un “nou ordre” en el país en què l'imperialisme i les multinacionals tindran un fort xoc amb un govern d'Alberto i Cristina. Macri era el candidat preferit de Trump, l'FMI i

Bolsonaro, però una altra cosa és creure que l'FMI i l'imperialisme no estaran disposats a negociar amb un nou govern peronista. Ja ho van fer amb el kirchnerisme durant dotze anys, que va pagar el deute, va atacar el salari i va pactar amb la Barrick, Monsanto i Chevron.

El *Frente de Izquierdas-Unidad* va obtenir un molt bon resultat. Va aconseguir 700 mil vots a president amb la fórmula Del Caño-Del Plá i 760 mil vots a diputats nacionals, superant àmpliament el pis prescriptiu de les PASO i situant-se com a quarta força nacional. És molt important la votació al *FIT-Unidad* davant del fet objectiu del gir massiu cap al vot de càstig amb el peronisme. Mostra que existeix en tot el país una franja important de vots que s'ha consolidat amb el *Frente de Izquierdas-Unidad* recolzant una sortida per l'esquerra davant la crisi del país i que li dona l'esquena a les diferents variants patronals. També és un reconeixement per haver estat conseqüents en l'enfrontament a l'ajustament de Macri i els governadors, en la lluita de les dones, en defensa de la joventut i postulant el sindicalisme combatiu contra la burocràcia sindical.

El vot al *FIT-Unidad* va ser part del vot de repudi al govern de Macri i de suport a una sortida d'independència de classe. També a la clara campanya de que no hi ha sortida per la classe treballadora i els sectors populars sense trencar amb l'FMI i deixar de pagar el deute extern.

Va ser un vot a favor de la conseqüència del *FIT-Unidad* en mantenir i lluitar per més unitat de l'esquerra. Com també es va mostrar el

fracàs electoral del sectarisme del *Nuevo Mas* i de la seva candidata presidencial, Manuela Castiñeira, que no va poder passar a octubre, i el retrocés evident de Luis Zamora. Tots dos van rebutjar la proposta de sumar-se a la unitat en una sola llista de l'esquerra.

Passades les PASO tenim per davant dues tasques fonamentals. La primera, sortir a enfrontar el nou ajust amb la pujada del dòlar i el conseqüent augment en els preus i la baixada salarial i de pensions. Des de *Izquierda Socialista* en el *FIT-Unidad* considerem que hem de sortir unificats a reclamar a la CGT-CTA una aturada de 36 hores i un pla de lluita per imposar mesures d'emergència com un augment de salaris i pensions d'acord amb la cistella familiar, que se suspenguin els pagaments del deute i que es nacionalitzi la banca per evitar la fugida de capitals i l'especulació contra el poble treballador i el país.

La segona, passa per preparar-se per seguir la batalla política i electoral per l'octubre, per consolidar i augmentar el vot als candidats del *FIT-Unidad* i enfortir una alternativa política que davant les possibles convulsions socials prepari una sortida de fons. Una nova bona elecció ens enfortirà per seguir la lluita contra el nou govern i els nous ajustos que vindran.

Corriente Clasista, Unitaria, Revolucionaria y Autónoma (C-cura) - web: laclase.info

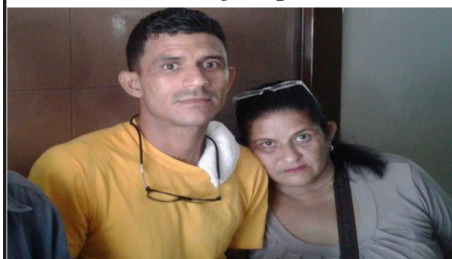
La *Corriente Clasista, Unitaria, Revolucionaria y Autónoma (C-cura)*, condemna de manera enèrgica la decisió del “pretès govern obrerista” de Nicolás Maduro, el qual a través de tribunals militars ha sentenciat al secretari general de *Ferrominera* de l’Orinoco, Rubén González, a 5 anys i 9 mesos de presó.

Amb aquesta decisió dictada per tribunals militars, el govern incorre en procediments

Condemnem la sentència del tribunal militar contra el sindicalista Rubén González

Rodney Alvarez, 8 anys pres

Rodney Álvarez, el treballador de l’empresa estatal *Ferrominera* l’Orinoco (FMO) ha defensat durant vuit llargs anys la seva innocència davant la pretensió de criminalitzar-lo, com sostenen el sistema de justícia i el govern, acusant-lo sense proves d’un crim que no va cometre.

Durant vuit anys va estar en diverses presons, lluny de la seva família i companys de vida i treball. Li van prendre el salari i els beneficis que mantenien els seus tres fills.

“En aquest sentit, informo la classe obrera i el proletariat de tot el món que em declaro rebel; Entenc que l’acusat que persegueix aquest règim és la classe treballadora, que sóc un pres polític, que no seguiré el joc dels que em van capturar, que ja no assistiré als tribunals, al ‘palau de la injustícia’, que ja no seguiré” .

inconstitucionals i demostra l’actual imposició d’un estat d’excepció, violant l’article 49, numeral 4 de la Constitució que estableix: “*tota persona té dret a ser jutjada pels seus jutges naturals en les jurisdiccions ordinàries o especials, amb les garanties establertes en aquesta Constitució i en la llei*”.

El govern ha utilitzat la justícia ordinària per penalitzar i criminalitzar les protestes. Els treballadors de Guaiana i de tot el país, tenim un rosari de mostres que qualifiquen al govern de Maduro com repressiu, antiobrer, refutant la seva retòrica humanista i socialista. Però en el cas de Rubén González el govern va acudir a la justícia militar per sotmetre i continuar la seva campanya d’intimidació als treballadors del país.

A González, el condemnen sota dos càrrecs militars: ultratge al sentinella i ultratge a la Força Armada Nacional, forçant una argumentació que res té a veure amb la seva condició de civil i de dirigent sindical. Per si fos poc, l’audiència (que és un acte judicial, oral i públic) va ser custodiada per funcionaris del Dgcm, als quals va ser donada la tasca de treure els familiars de González del tribunal, aïllant-los del fet i acordonant el perímetre.

La nostra corrent sindical rebutja aquesta sentència contra Rubén González i denuncia aquesta pràctica com una mostra més del caràcter antiobrer d’aquest

govern. Aquest és el mateix govern que imposa salaris de fam amb el “*paquetazo*” d’ajust conegut com a *Programa de Recuperació, Creixement i Prosperitat Econòmica*, i que desconeix i destrueix les convencions col·lectives amb el memoràndum 2792.

Aquesta és la segona ocasió en què González és condemnat a presó. El 2009 va ser capturat pel govern de Chávez per encapçalar una vaga en *Ferrominera*. El 2011 el van condemnar a 7 anys, 6 mesos i 2 dies de presó. Dos dies després, la sentència va ser anul·lada pel Tribunal Suprem de Justícia. En aquesta ocasió hi va haver grans mobilitzacions a Guaiana, vagues a les empreses bàsiques, fins i tot l’amenaça d’una vaga general. Chávez va ser derrotat i es va anul·lar la sentència. En un nou judici, González va ser absolt.

Fem una crida a tots els treballadors i treballadores i al moviment sindical veneçolà, a mobilitzar-se tal com ho va fer al 2011, quan es va aconseguir aturar la sentència contra González.

Des de C-cura exigim la llibertat immediata de Rubén González, Rodney Álvarez i de tots els treballadors detinguts per lluitar i protestar. Exigim el cessament de la criminalització de la protesta i cridem als treballadors i treballadores del país a unir les seves forces per enfrontar la repressió governamental i els atropellaments dels patrons privats.

Veneçuela: Rebutgem les noves sancions imperialistes del govern de Donald Trump

Per *Partido Socialismo y Libertad* (PSL)

El dilluns 5 d'agost, portaveus del govern dels Estats Units van anunciar una ordre executiva signada per Donald Trump que decreta noves sancions econòmiques en contra de l'Estat veneçolà, a l'embargar tots els seus actius en territori nord-americà i prohibir l'establiment de negocis amb les institucions estatals i els funcionaris governamentals del país.

Les noves sancions imperialistes de Donald Trump s'emmarquen en la disputa que desenvolupa la facció de la burgesia tradicional representada per l'oposició patronal i imperialista de Guaidó i els partits de l'AN, i el govern cívic-militar de Maduro pel control de l'aparell de l'Estat veneçolà, i que en l'actualitat té com a principal escenari la negociació que realitzen a Barbados amb la mediació de Noruega.

Les noves sancions imperialistes se sumen a la pressió política i econòmica que executa l'imperialisme ianqui per aconseguir l'enderrocament de Nicolás Maduro i la imposició d'un govern pro-estatunidenc a Veneçuela dirigit per Juan Guaidó. D'aquesta manera evitarien la caiguda de Maduro mitjançant una massiva mobilització obrera i popular.

El diputat Juan Guaidó, gairebé com si es tractés del representant oficial del govern de Donald Trump a Veneçuela, ràpidament va donar el seu absolut suport a les noves sancions imperialistes que aguditzaran el deteriorament de les condicions de vida del poble treballador, amb l'excusa de la suposada protecció dels actius de l'Estat veneçolà als EUA. En realitat, els ingressos de Citgo i els diners dipositats en els comptes embargats són utilitzats de manera unilateral i autoritària per

l'imperialisme ianqui per cancel·lar deutes espúries al capital financer i a empreses nord-americanes com la transnacional minera Crystallex.

Lamentablement, un sector de la població expressa el seu suport a les noves sancions imperialistes dels EUA, perquè considera que és un atac que patirà el repudiat govern de Nicolás Maduro i que d'aquesta manera es pot donar aviat un canvi governamental. En realitat, les sancions imperialistes exclouen d'una manera hipòcrita les empreses transnacionals dels EUA a Veneçuela i els negocis de les dues faccions de la burgesia veneçolana, però afecten immediatament les condicions de vida del poble treballador i, al seu torn, creen una falsa expectativa en una suposada sortida negociada a la crisi política. En l'actualitat, però, aquesta sortida s'observa difícil i llunyana donat que els jerarques *chavistes* que controlen l'aparell de l'Estat no pateixen ni la hiperinflació, ni la destrucció dels serveis públics, ni la depauperació del salari.

D'altra banda, un sector de la població correctament rebutja les sancions imperialistes dels EUA, però atorga el seu suport al govern de Nicolás Maduro amb l'excusa de la unitat antiimperialista. No obstant això, el govern de Nicolás Maduro ha aplicat un conjunt de mesures que evidencien el seu fals i retòric socialisme i antiimperialisme: el pagament del deute

extern, la creació i lliurament de l'Arc Miner de l'Orinoco, l'augment del paquet accionarial de les transnacionals en les empreses mixtes amb PDVSA, l'establiment de zones econòmiques especials per a la inversió estrangera i l'exoneració del pagament de l'ISLR a les transnacionals petrolieres i de les taxes duaneres a la gran burgesia importadora.

En aquest sentit, el *Partido Socialismo y Libertad*, sense donar cap suport polític al govern de Nicolás Maduro i enfrontant el seu paquet d'ajust antiobrer i antipopular, repudia categòricament aquestes sancions intervencionistes de l'imperialisme nord-americà i segueix reivindicant la conquesta de llibertats democràtiques i la millora de les condicions de vida, mitjançant la lluita del poble treballador.

En aquest marc, reafirmem que la sortida de Nicolás Maduro ha de donar-se per mitjà de la mobilització obrera i popular independent i assumint demandes concretes que acabin amb el govern autoritari, capitulador i antiobrer dels jerarques *chavistes*.

No a les sancions imperialistes de Donald Trump!

Ni Trump ni Putin, el futur de Veneçuela l'ha de decidir el poble treballador veneçolà!

web: laclase.info

BII4, 9/08/19